

Publicerad 2008-03-09 15:44 av Fesse

vinden ylar i ordens namn.

Sitter ensam på mitt rum,
ser framåt.

Börjar inse att,
det inte finns någon återvändo.

Allt var så änglalikt,
men vart så människofult.

Så krossande och hånande,
som ett skratt i ansiktet.

Samtidigt som jag känner hur en tår,
bildas sakta ur min ögonvrå,

så hör jag vinden yla,
jag orkar inte mer.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Fesse med Poeter.se id #9990 innehar upphovsrätten